

De prima dată când Robert și Mariah l-au auzit pe Wilford Woodruff propovăduind și mărturisind despre restaurarea Evangheliei, au știut că Evanghelia era adevărată.

Ei au știut, de asemenea, că indiferent de încercările sau greutățile prin care aveau să treacă, aveau să fie binecuvântați dacă rămâneau fideli credinței. Parcă auziseră cuvintele profetului nostru de astăzi, care a spus: „Niciun sacrificiu nu este prea mare... pentru a primi binecuvântările în templu” (Thomas S. Monson, „Templul sfânt – un port pentru lume”, *Liahona*, mai 2011, p. 92).

Pe moneda de două livre din Regatul Unit este inscripționat „Stăm pe umerii giganților”. Când mă gândesc la pionierii noștri importanți, simt că noi *toți* stăm pe umerii giganților.

În al doilea rând, nu trebuie să uităm că suntem conduși de către un profet al lui Dumnezeu.

Eu depun mărturie că noi *suntem* conduși de către un profet al lui Dumnezeu. Domnul a restaurat Biserica Sa în zilele din urmă prin intermediul profetului Joseph Smith și noi nu trebuie să uităm că am fost conduși printr-o serie neîntreruptă de profeți ai lui Dumnezeu începând cu Joseph Smith și continuând cu fiecare profet până la profetul nostru de astăzi – Thomas S. Monson. Îl cunosc, îl respect și îl iubesc. Eu depun mărturie că el este profetul Domnului, astăzi, pe pământ.

Îmi doresc din toată inima ca, împreună cu copiii și nepoții mei să onorăm moștenirea strămoșilor noștri drepti – acei pionieri mormoni care au dorit să sacrifice totul și să-L apere pe Dumnezeul lor și credința lor. Mă rog ca fiecare dintre noi să trăiască fideli credinței pe care părinții noștri au prețuit-o. În numele sfânt și sacru al lui Isus Hristos, amin. ■



Vârstnicul L. Tom Perry
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Supunere prin credința noastră

Supunerea reprezintă credința noastră în înțelepciunea și puterea celei mai înalte autorități, care este Dumnezeu.

Serile în familie pe care sora Perry și cu mine le ținem în fiecare seară de luni au devenit brusc mai mari. Fratele meu, fiica sa, fratele lui Barbara și o nepoată și soțul ei s-au mutat în același complex de locuințe. Este singura dată, de când eram copil, când am fost binecuvântat să am membri ai familiei care locuiesc lângă mine. Atunci, familia mea locuia pe aceeași stradă cu câțiva dintre membrii familiei extinse a mamei mele. Casa bunicului Sonne era următoarea casă dinspre nord față de a noastră, iar cea a mătușii Emma, următoarea dinspre sud. În partea sudică a străzii locuia mătușa Josephine, iar în partea estică, unchiul Alma.

În copilărie, ne vedeam zilnic cu membri ai familiei noastre extinse și împărtășeam momente muncind împreună, jucându-ne împreună și conversând unii cu alții. Nu puteam face mari năzbâtii fără ca mamele noastre să afle foarte repede. Lumea noastră este diferită acum – majoritatea membrilor unei familii locuiesc în zone diferite. Chiar dacă locuiesc relativ aproape unii de alții, deseori ei nu sunt vecini. Totuși, vreau să cred că perioada în care eram un băiețel

și situația mea actuală sunt un pic precum raiul, având membri dragi ai familiei care locuiesc aproape unul de celălalt. Acest lucru îmi amintește mereu despre natura eternă a familiei.

Când eram copil, am avut o relație specială cu bunicul meu. Deoarece eram fiul cel mai mare din familia mea, eu curățam zăpada iarna de pe borduri iar, vara, aveam grijă de gazonul casei noastre și de cel al caselor bunicului și al celor două mătuși ale mele. De obicei, bunicul stătea pe veranda din fața casei în timp ce eu tundeam gazonul. Când terminam, eu stăteam pe treptele din față și discutam cu el. Acele momente sunt amintiri prețioase pentru mine.

Într-o zi, l-am întrebat pe bunicul meu cum pot să știu dacă fac mereu ceea ce este bine, dat fiind că viața este plină de atât de multe alegeri. Așa cum făcea bunicul meu de obicei, el mi-a răspuns relatându-mi o întâmplare din timpul vieții sale la fermă.

Mi-a vorbit despre cum dresezi o pereche de cai pentru ca ei să lucreze împreună. Mi-a explicat că o pereche de cai trebuie să știe mereu cine este la conducere. Unul dintre modurile de a controla și dirija un cal este de



a folosi un ham și o zăbală. Dacă un membru al perechii crede vreodată că nu trebuie să se supună voinței conducătorului, perechea nu va trage și nu va munci niciodată împreună pentru a fi cât mai eficientă.

Acum, să examinăm lecția pe care am învățat-o de la bunicul meu folosind acest exemplu. Cine este conducătorul perechii de cai? Bunicul meu credea că este Domnul. El este cel care are un scop și un plan. El este, de asemenea, dresorul și cel care întărește perechea de cai și fiecare cal în parte. Conducătorul știe ce este cel mai bine și singurul mod în care un cal să știe că face întotdeauna ce este bine este să fie supus și să urmeze îndrumarea conducătorului.

Dar ce compara bunicul meu cu un ham și o zăbală? Am crezut atunci, așa cum cred și acum, că bunicul meu mă învăța să urmez îndemnul Duhului Sfânt. Pentru el, hamul și zăbala erau simboluri spirituale. Un cal ascultător, care face parte dintr-o pereche de cai bine dresată, nu are nevoie decât de un imbold blând din partea conducătorului pentru a face ceea ce dorește acesta. Acest imbold blând

este echivalentul glasului slab, liniștit, cu care Domnul vorbește cu noi. Din respect pentru libertatea noastră de a alege, acest imbold nu este niciodată unul puternic, impus prin forță.

Bărbații și femeile care ignoră aceste îndemnuri blânde ale Spiritului vor învăța deseori, așa cum a învățat și fiul risipitor, prin intermediul consecințelor naturale ale vieții trăite în nesupunere și desfrânare. Doar consecințele naturale l-au făcut umil pe fiul risipitor, astfel încât „el și-a venit în fire” și a auzit șoaptele Spiritului care îi spunea să se întoarcă la casa tatălui său (vezi Luca 15:11–32).

Așadar, lecția pe care am învățat-o de la bunicul a fost ca, întotdeauna, să fiu gata să primesc imboldul blând al Spiritului. El m-a învățat că voi primi mereu un astfel de îndemn dacă voi începe să fac alegeri greșite. Și că niciodată nu voi fi vinovat de a fi făcut o greșală mai gravă dacă îi voi permite Spiritului să mă îndrume în luarea deciziilor.

În Iacov 3:3 se spune: „De pildă, dacă punem cailor frâul în gură, ca să ne asculte, le cârmuim tot trupul”.

Trebuie să fim receptivi la zăbalele

noastre spirituale. Chiar și la cel mai mic imbold venit din partea Stăpânului, noi trebuie să fim dispuși să ne schimbăm complet drumul. Pentru a avea succes în viață, trebuie să ne învățăm spiritul și trupul să lucreze împreună supunându-se poruncilor lui Dumnezeu. Dacă ascultăm de îndemnul blând al Duhului Sfânt, acest lucru ne poate uni spiritul și trupul într-un scop care ne va îndruma înapoi, către casa noastră eternă, pentru a trăi alături de Tatăl nostru etern din Cer.

Cel de-al treilea articol de credință ne învață despre importanța supunerii: „Noi credem că, prin Ispășirea lui Hristos, toți oamenii pot fi salvați supunându-se legilor și rânduielilor Evangheliei”.

Tipul de supunere descris de bunicul meu în exemplul său cu perechea de cai presupune, de asemenea, o încredere deosebită – adică, o credință absolută în conducătorul perechii. Drept urmare, lecția pe care am învățat-o de la bunicul meu, făcea, de asemenea, aluzie la primul principiu al Evangheliei – credința în Isus Hristos.

Apostolul Pavel ne-a învățat: „Și credința este o încredere neclintită



cu exactitate de Dumnezeu până în momentul miraculos în care un înger a strigat din cer anunțându-l pe Avraam că a trecut testul său chinuitor. Și, apoi, îngerul Domnului a repetat promisiunea legământului avraamic.

Recunosc că încercările care au legătură cu faptul de a avea credință în Isus Hristos și de a fi supus vor fi mai grele pentru unii oameni. Am avut destui ani de experiență pentru a ști că personalitățile cailor pot fi foarte diferite și, drept urmare, unii cai pot fi mai ușor sau mai greu de dresat, și că există o varietate mult mai mare de oameni. Fiecare dintre noi este un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu și poveștile vieților noastre premuritoare și muritoare sunt diferite. Ca urmare, nu există prea multe soluții care să îi ajute pe toți. Astfel, recunosc pe deplin că viața implică faptul de a încerca și de a greși de multe ori și, lucrul cel mai important, faptul că avem nevoie mereu de cel de-al doilea principiu al Evangheliei, care este pocăința.

Este, de asemenea, adevărat că perioada de timp în care a trăit bunicul meu a fost o perioadă mai simplă, mai ales în ceea ce privește faptul de a alege între bine și rău. Deși unele persoane foarte inteligente și perspicace ar putea crede că aceste vremuri mai complexe necesită soluții tot mai complexe, eu nu sunt foarte convins că ei au dreptate. Eu cred că această complexitate de astăzi necesită o mai mare simplitate, ca răspunsul oferit de bunicul meu la întrebarea mea sinceră despre cum pot deosebi binele de rău. Știu că ceea ce vă ofer astăzi este un sfat simplu, dar pot depune mărturie despre cât de mult mă ajută pe mine. Vă recomand să urmați acest sfat și chiar vă provoc să puneți la încercare cuvintele mele și, dacă veți face acest lucru, vă promit că ele vă vor ajuta să faceți alegeri bune atunci când sunteți

în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se vad” (Evrei 11:1). Apoi, Pavel a folosit exemplele lui Abel, Enoh, Noe și Avraam pentru a ne învăța despre credință. El s-a concentrat asupra poveștii lui Avraam, deoarece acesta este tatăl credincioșilor.

„Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc, pe care avea să-L ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce.

Prin credință a venit și s-a așezat el în țara făgăduinței, ca într-o țară care nu era a lui...

Prin credință și Sara, cu toată vârsta ei trecută, a primit putere să zămislească, fiindcă a crezut în credințioșia Celui ce-i făgăduise” (Evrei 11:8–9, 11).

Noi știm că prin Isaac, fiul lui Avraam și al Sarei, le-a fost făcută lui Avraam și Sarei o promisiune – promisiunea de a avea urmași „în număr

mare, ca stelele cerului, ca nisipul de pe malul mării, care nu se poate număra” (vezi versetul 12; vezi, de asemenea Genesa 17:15–16). Și apoi, credința lui Avraam a fost pusă la încercare într-un mod pe care mulți dintre noi l-ar considera de neimaginat.

M-am gândit de multe ori la povestea lui Avraam și a lui Isaac și încă nu cred că înțeleg pe deplin credința și supunerea lui Avraam. Poate că mi-l pot imagina pe el făcându-și bagajul cu credință pentru a pleca devreme într-o dimineață, dar cum a făcut toți acei pași alături de fiul său, Isaac, în acea călătorie de trei zile până la baza muntelui Moria? Cum au cărat ei lemnele pentru foc sus pe munte? Cum a construit altarul? Cum l-a legat pe Isaac și l-a pus pe altar? Cum i-a explicat că îl va sacrifica? Cum de a găsit puterea de a lua cuțitul pentru a-și ucide fiul? Credința lui Avraam i-a dat puterea necesară de a asculta

bombardați de alegeri și vă vor oferi răspunsuri simple la întrebări care îi derutează pe cei învățați și pe cei care cred că sunt înțelepți.

Prea des ne gândim că supunerea presupune ascultarea unor ordine sau a unor porunci ale unei autorități înalte în mod pasiv și fără discernământ. De fapt, supunerea reprezintă credința noastră în înțelepciunea și puterea celei mai înalte autorități, care este Dumnezeu. Când Avraam a dat dovadă de credința sa neclintită și supunere față de Dumnezeu, chiar și când a primit porunca de a-și sacrifica propriul fiu, Dumnezeu l-a salvat. În mod asemănător, când ne dovedim credința prin supunere, în cele din urmă, Dumnezeu ne va salva.

Cei care se bazează exclusiv pe ei înșiși și își urmează propriile dorințe și porniri sunt atât de limitați în comparație cu cei care Îl urmează pe Dumnezeu și apelează la învățătura, puterea și darurile Sale. Se spune că cineva care este preocupat doar de sine însuși este o persoană cu un caracter mic. Supunerea deplină și proactivă nu este deloc ceva slab și pasiv. Este felul în care ne declarăm credința în Dumnezeu și devenim demni pentru a primi puterile cerului. Supunerea este o alegere. Este o alegere între cunoașterea și puterea noastră limitată și înțelepciunea nelimitată și puterea infinită ale lui Dumnezeu. Conform lecției pe care bunicul meu mi-a dat-o, este alegerea de a simți zăbala spirituală în gura noastră și a urma îndrumarea conducătorului.

Fie ca noi să devenim moștenitorii legământului lui Avraam și urmașii seminției sale prin intermediul credinței noastre și primind rânduiele Evangheliei restaurate. Vă promit că binecuvântările vieții eterne sunt disponibile oricui este credincios și supus. În numele lui Isus Hristos, amin. ■



Vârstnicul Lawrence E. Corbridge
Cei Șaptezeci

Profetul Joseph Smith

Revelațiile revărsate asupra lui Joseph Smith susțin faptul că el a fost profet al lui Dumnezeu.

Prima Viziune

Un tânăr citește Biblia și privirea i se oprește asupra unui fragment din scriptură. Acesta este un moment care avea să schimbe lumea.

El este nerăbdător să știe care biserică îl poate conduce spre adevăr și salvare. A încercat aproape orice, iar acum el face apel la Biblie și citește aceste cuvinte: „Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată”¹.



El se tot gândește la acest verset. Prima rază de lumină străbate întunericul din mintea lui. O fi acesta răspunsul, calea de ieșire din confuzie și obscuritate? Poate fi atât de simplu? Întrebă-L pe Dumnezeu și El va răspunde? În cele din urmă, ajunge la concluzia că trebuie, fie să-L întrebe pe Dumnezeu, fie să rămână în întuneric și confuzie.

Și totuși, nerăbdător cum este, nu dă fuga într-un colț retras și spune o rugăciune în grabă. Are numai 14 ani dar, deși dorește să afle răspunsul cât mai repede, are grijă de felul în care îl cere. Această rugăciune nu va fi una oarecare. Hotărăște unde să meargă și când să facă încercarea. Se pregătește să vorbească cu Dumnezeu.

Și, apoi, sosește ziua cu pricina. Este „dimineața unei zile frumoase, senine, la începutul primăverii anului [1820]”². Merge singur într-o pădure liniștită din apropiere, printre copacii care se înalță deasupra lui. Ajunge în locul în care stabilise dinainte să meargă. Îngenunchează și înalță dorințele inimii sale.

Descriind ce se întâmplă după aceea, el spune:

„Am văzut un stâlp de lumină exact deasupra capului meu mai luminos ca strălucirea soarelui, care a coborât treptat până când a căzut deasupra mea...

Când lumina s-a oprit asupra mea,